

Дашиъл Хамет

Опърленото лице

– Чакахме ги да си дойдат вчера – завърши разказа си Алфред Банброк. – Когато и на сутринта ги нямаше, жена ми позвъни на мисис Уолдън. Тя ѝ каза, че изобщо не са ходили у тях... дори не са ги очаквали на гости.

– В такъв случай – обобщих аз – може да се приеме, че дъщерите ви са напуснали дома по собствено желание и отсъствуват също по собствено желание, нали така?

Банброк кимна мрачно. Уморените мускули на месестото му лице висяха отпуснато.

– Така изглежда – съгласи се той. – Затова именно не се обърнах за помощ към полицията, а към вашата агенция.

– Друг път изчезвали ли са?

– Не. Ако четете вестници и списания, сигурно имате впечатление, че младото поколение е склонно към разпуснат живот. Дъщерите ми се ползуваха с пълна свобода на действие – излизаха и се прибираха, когато намерят за добре. Но макар да не бяхме в течение на онова, което вършат, винаги знаехме поне приблизително къде се намират.

– Да се сещате за някакви причини, поради които могат да изчезнат така внезапно?

Той поклати уморената си глава.

– Да сте се карали наскоро? – настоях упорито.

– Н... – започна Банброк, но се поправи: – Впрочем да – макар че не му отдадох значение и нямаше да си спомня, ако не ме бяхте подсетили. В четвъртък вечерта – точно преди да заминат.

– И поводът беше?...

– Пари естествено. Това бе единствената тема, по която не постигахме съгласие. Всеки месец им отпускам прилични суми за джобни пари, бих казал, дори повече от прилични. Пък и не се придържам строго към тях. Но почти няма месец, в който да не ги превишат. А в четвъртък вечерта ми поискаха далеч повече, отколкото е редно да изхарчат две млади момичета. Отказах да изпълня молбата им, макар че в крайна сметка им дадох – но не колкото искаха. Всъщност не се скарахме в истинския смисъл на думата, но помежду ни липсваше – така да се каже – разбирателство.

– След това спречкване ли обявиха, че заминават за уикенда при мисис Уолдън в Монтерей?

– Май че беше така, не съм много сигурен. Доколкото си спомням, научих за това едва па сутринта, но нищо чудно да са казали на жена ми от вечерта.

– И не можете да се сетите за никаква причина, която да ги е принудила да избягат от къщи?

– Не мога. Не мисля, че спорът ни около парите, който между другото съвсем не беше изключение, има някаква връзка с въпроса.

– А майка им на какво мнение е?

– Майка им отдавна почина – поправи ме той. – Жена ми е тяхна мащеха. Тя е само с две години по-възрастна от голямата ми дъщеря Майра и е в същото недоумение, както и аз.

– Дъщерите ви разбираха ли се с жена ви?

– Да, да! Дори отлично! При разногласия в семейството обикновено се оказвах изправен срещу тях трите.

– И казвате, че са потеглили в петък следобед?

– По пладне, само няколко минути след дванайсет часа.

– От колата, разбира се, все още няма никаква следа, нали?

– Да.

– Каква марка?

– „Локоomobil“, каросерията беше специална поръчка. Черен.

– Знаете ли регистрационния номер и номера на двигателя?

– Мисля, че да.

Той се извърна към просторното писалище, което заемаше една четвърт от стената на кабинета му, порови из едно от чекмеджетата и ми прочете през рамо номерата. Аз ги записах на гърба на някакъв плик.

– Ще се обадя в полицията да го включат в техния списък на откраднатите автомобили – казах му аз. – По този начин няма да е необходимо да намесваме имената на дъщерите ви. А полицията може да го открие по-бързо от нас. Това ще ни помогне да попаднем на следите им.

– Добре – съгласи се той. – Стига да се избегне излишната гласност. Както ви казах в самото начало, не ми се иска вестниците да се занимават с нас повече от неизбежното. Освен ако не се окаже, разбира се, че с момичетата се е случило нещо лошо.

Кимнах в знак на съгласие и станах.

– Бих искал да поговоря с жена ви. Вкъщи ли си е сега?

– Мисля, че да. Ще ѝ се обадя да я известя за вашето посещение.

Разговора си с мисис Банброк проведох в огромен замък от дялан варовик, кацнал на върха на един хълм в Сий Клиф, с изглед към океана и залива. Тя се оказа високо мургаво момиче на не повече от двайсет и две години, склонно към напълняване. Не можа да ми каже нищо, което съпругът ѝ да не бе споменал, но затова пък ми даде далеч повече подробности. Получих описанията и на двете момичета:

Майра – двайсетгодишна, висока метър и седемдесет тежи седемдесет килограма, спортна натура, о припрени, почти мъжки маниери, късо подстригана кестенява коса, кафяви очи, квадратно лице с голяма брадичка и къс нос, белег над лявото ухо, скрит от косата; обича ездата и други спортове на открито. Когато напуснала къщата, била облечена със синьозелена вълнена рокля, малка синя шапка, късо палтенце от тюленова кожа и черни обувки.

Рут – осемнайсетгодишна, висока метър и шейсет, тежи петдесет килограма, кафяви очи, късо подстригана кестенява коса, дребно овално лице, тиха, кротка, склонна да се уповава на по-властната си сестра. Последния път била облечена с тютюнево палто, поръбено с кафява кожа, сива копринена рокля и широкопола кафява шапка.

Успях да получа и по една тяхна фотография, както и допълнителна снимка на Майра пред локомотива. Разполагах също и със списък на вещите, които бяха взели със себе си – вещи, каквито човек обикновено носи, когато отива на гости за уикенда. Но най-ценното за мен бе списъкът на техните приятели и роднини, доколкото мисис Банброк ги познаваше.

– Бяха ли споменали за поканата на мисис Уолдън преди спречкването с мистър Банброк? – попитах, след като прибрах списъците на сигурно място.

– Струва ми се, не – замислено отвърна мисис Банброк. – Но изобщо не ги свързах. Всъщност това не беше истинско спречкване. Не си говориха остро.

– Видяхте ли ги, когато тръгнаха?

– О, да! Тръгнаха в петък някъде към дванайсет и половина на обяд. Целунаха ме както винаги и мога да ви уверя, че в държането им нямаше нищо необичайно.

– Никаква представа ли нямате къде може да са отишли?

– Никаква.

– Поне някакво предположение...

– Не. Сред имената и адресите, които ви дадох, има техни приятели и роднини от други градове. Може да са при някой от тях. Смятате ли, че трябва?...

– Аз ще се погрижа за това – обещах. – Можете ли да ми посочите най-вероятните места, където биха отишли?

Тя дори не се опита.

– Не – рече категорично. – Не мога.

След този разговор се върнах в агенцията и задвижих апарата й:

наредих на нашите детективи в разните филиали на „Континентал“ да проверят по списъка живущите в другите градове, включих липсващия локомотив сред търсените от полицията леки коли, дадох на фотографа да извади повече екземпляри от снимките на момичетата.

След това тръгнах да говоря лично с хората от списъка на мисис Банброк. Първа беше някоя си Констанс Дели. Живееше в голям блок на Поуст Стрийт. Отвори ми камериерка. Мис Дели била извън града. Не можела да ми каже къде е, нито кога ще се върне.

Оттам се запътих за Ван Нес Авеню и открих търсения от мен Уейн Ферис в огромно хале за продажба на автомобили. Млад мъж със зализана коса, чиито крайно изискани маниери и дрехи прикриваха изцяло липсата на онова, което би могъл да притежава – като например ум. Изгарял от желание да ми услужи, но нищо не знаел. Доста време му трябваше, за да ми съобщи това. Приятно момче.

Още един неуспех: „Мисис Скот е в Хонолулу.“

Следващия си обект открих в кантора за продажба на недвижимо имущество на Монтгомъри Стрийт – поредния зализан, моден, добре сресан младеж с приятни обноски и изискано облекло. Казваше се Реймънд Елуд. Бих си помислил, че роднинската му връзка с Ферис не е подалечна от първи братовчед, ако не знаех, че светът – особено танцуващият, забавляващ се свят – е претъпкан с такива като тях. И от него нищо не научих.

Очаквах ме още няколко разочарования: „Извън града“, „На пазар“, „Не знам къде може да го намерите“.

Преди да приключа работата за деня, открих още една приятелка на момичетата. Казваше се мисис Стюарт Корел. Живееше на Президио Терас, недалеч от Банброкви. Дребна жена, или по-скоро момиче, горедолу на възрастта на мисис Банброк. Малка пухкава блондинка с огромни очи, чийто особен син оттенък винаги им придава честно изражение, независимо какво се крие зад тях.

– Повече от две седмици не съм виждала нито Рут, нито Майра – отговори тя на въпроса ми.

– А когато ги видяхте, споменаха ли, че имат намерение да заминат нанякъде?

– Не.

Очите ѝ бяха широко отворени, искрени. Горната ѝ устна леко потръпна.

– И нямате представа къде може да са?

– Не.

Пръстите ѝ навиха дантелената кърпичка на малко смачкано топче.

– Не сте ли се чували оттогава?

– Не.

Преди да отговори на този въпрос, си облиза устните.

– Бихте ли ми дали имената и адресите на хората, които ги познават – доколкото ви е известно?

– Защо?... Има ли някаква?...

– Има вероятност някой от тях да ги е виждал след вас – поясних. – Или дори от петък насам.

Тя ми изброи десетина имена, но без особено желание. Те вече фигурираха в списъка ми. На два пъти се поколеба, сякаш щеше да произнесе някое име въпреки волята си. Очите ѝ все така не се откъсваха от моите – широко отворени и искрени. Пръстите ѝ бяха оставили кърпичката на мира и сега човъркала плата на полата.

Не си направих труда да се преструвам, че ѝ вярвам. Но пък, от друга страна, не бях стъпил на достатъчно твърда почва, за да я подложа на по-обтоен разпит. На тръгване ѝ обещах нещо, което при добро желание би могла да изтълкува като заплаха.

– Много ви благодаря – рекох. – Знам колко е трудно човек да помни подробности. Ако се натъкна на нещо, което би освежило паметта ви, пак ще ви потърся.

– Как?... Да, разбира се.

Тръгнах си, но малко преди да свия зад ъгъла, обърнах глава и погледнах къщата. На втория етаж едно от пердетата на прозорците веднага падна на мястото си. Светлината на уличната лампа не беше достатъчно силна, за да съм сигурен, че зърнах руса глава.

Часовникът ми показваше девет и половина – бе твърде късно, за да продължа посещенията си у приятели на двете сестри. Прибрах се у дома, написах отчета си за деня и си легнах, като мислех повече за мисис Корел, отколкото за изчезналите момичета.

Имах чувството, че тя си заслужава да я проуча по-подробно.

Когато на другата сутрин влязох в кабинета си, вече ме чакаха няколко телеграми. Нищо ценно. Проверката на имената и адресите в другите градове не беше дала никакви резултати. Издирването в Монтерей бе доказало почти със сигурност – а това е, кажи-речи, максимумът, който се постига в нашия бизнес, – че момичетата не са били там наскоро и че локомотивът също не е бил забелязан наблизо.

Когато излязох навън, за да закуся, преди да се заловя наново с разследването, изоставено предишната вечер, следобедните издания на

вестниците вече бяха по будките. Купих един и го разгънах зад грейпфрута си.

Закуската ми преседна.

СЪПРУГА НА БАНКЕР СЕ САМОУБИВА

Рано тази сутрин камериерката на мисис Стюарт Корел, съпруга на вицепрезидента на „Голдън Гейт Тръст Къмпани“, намерила господарката си мъртва в дома ѝ на Президио Терас. На пода до леглото се търкаляло шише, което – както се предполага – е съдържало отрова.

Съпругът на покойната не могъл да посочи никакви причини за самоубийството. Той заявил, че не била нито потиснатата, нито...

Пред дома на Корелови трябваше дълго време да се разправам с оставените на пост полицаи, преди да ме пуснат при банкера. Той се оказва висок, слаб, не повече от трийсет и пет годишен мъж, с жълтеникаво нервно лице и неспокойни сини очи.

– Извинете, че ви безпокоя в такъв момент – започнах аз, след като най-сетне бях удостоен с честа да ме допуснат до него. – Ще гледам да не ви отнема много време. Аз съм служител на детективската агенция „Континентал“. Опитвам се да издира Рут и Майра Банброк, които изчезнаха преди няколко дена. Мисля, че ги познавате.

– Да – съгласи се той безразлично. – Познавам ги.

– А знаехте ли, че са изчезнали?

– Не. – Очите му се отместиха от стола върху килима. – Откъде накъде?

– Виждали ли сте ги наскоро? – настоях аз, като се направих, че не чувам.

– Да, миналата седмица – в сряда, ако не се лъка. Тъкмо си тръгвах – бяха застанали на прага и разговаряха с жена ми, – когато се върнах от работа.

– Жена ви не е ли споменавала пред вас, че са изчезнали?

– Не. Наистина, нищо не мога да ви кажа за госпожиците Банброк. А сега, ако ме извините...

– Само минутка още – заупорствувах аз. – Не бих ви безпокоил, ако не се налагаше. Снощи идвах тук да задам някои въпроси на мисис Корел. Тя ми се стори притеснена. Останах с впечатлението, че някои от отговорите на жена ви бяха... тъ... неточни. Искам...

Той скочи от стола си. Лицето, което завря в моето, бе аленочервено.

– Значи вие! – изрева. – На вас да благодаря за...

– Хайде, хайде, мистър Корел – опитах се да го успокоя. – Излишно е да...

Но той вече се беше самонавил.

– Вие сте докарали жена ми до самоубийство! – взе да ме обвинява. – Убили сте я с долните си разпители... с дебелашките си заплахи... с вашите...

Боже, какви глупости! Съжалих това младо момче, чиято жена бе отнела живота си. Пък и работа ме чакаше. Затова спрях да се церемоня.

– Няма да споря с вас, Корел. Дойдох снощи да видя дали жена ви знае нещо за момичетата. Тя не ми каза истината. По-късно се самоубила. Искам да науча причината. Бъдете искрен с мен и аз ще направя каквото мога, за да попреча на вестниците и обществеността да свържат нейната смърт с изчезването на двете сестри.

– Да свържат смъртта ѝ с тяхното изчезване! – изуми се той. – Та това е нелепо!

– Възможно е, но връзката съществува – държах аз на своето. Мъчно ми беше за него, но трябваше да си гледам работата. – Съществува, и туйто. И ако ми кажете каква е, може би ще успеем да я запазим в тайна. Но аз, така или иначе, ще я науча. Затова или ще ми кажете, или ще започна открито да разследвам.

За миг ми се стори, че ще се нахвърли отгоре ми. Разбихах го много добре. Тялото му се напрегна, но веднага след това се отпусна и той рухна в стола си. Избягваше да ме гледа в очите.

– Нямам какво да ви кажа – изломоти. – Когато камериерката влязла тази сутрин да я събуди, тя била мъртва. Не е оставила бележка, не разбирам защо, нищо не...

– Снощи видяхте ли я?

– Не. Не се прибрах за вечеря. Върнах се късно и отидох направо в стаята си, защото не исках да я безпокоя. Вчера сутринта я видях за последен път.

– Как ви се стори – беше ли разтревожена или неспокойна?

– Не.

– Според вас защо го е направила?

– Божичко, човече, откъде да знам! И така го премислях, и иначе, обаче не знам и не знам!

– Да е нещо, свързано със здравето ѝ?

– Изглеждаше ми съвсем добре. Не е боледувала, ни ю се е оплаквала от нещо.

– Да сте се карали напоследък?

– Ние никога не сме се карали – нито веднъж, откак сме женени, вече година и половина.

– Парични притеснения?

Той само поклати глава, без да проговори и без да откъсне очи от пода.

– Други някакви неприятности? Пак поклати глава.

– Прегледахте ли нещата й – документи, писма?

– Да. Нищо не открих. – Вдигна глава и ме погледна. – Единствено то – изрече много бавно – бе купчината пепел в камината на нейната стая, сякаш е горила хартия или писма.

Друго Корел не можа да ми съобщи, или по-скоро нищо съществено не измъкнах от него.

Момичето пред кантората на Алфред Банброк, намираща се в небостъргача „Шорман“, ме осведоми, че той е на заседание. Помолих я да ми съобщи моето име. Банброк излезе и ме вкара в кабинета си. Умореното му лице сякаш ми задаваше хиляди въпроси.

Не го накарах да чака дълго отговорите. Не беше дете. Не му поднесох по заобиколен начин лошите новини.

– Нещата взеха неприятен обрат – започнах, шом затворих след себе си вратата. – Изглежда, ще се наложи да се обърнем за помощ към полицията и вестниците. Мисис Корел, приятелка на дъщерите ви, ме излъга снощи, когато отидох да я разпитам. След като съм си тръгнал, тя се е самоубила.

– Ирма Корел? Самоубила се?

– Познавахте ли я?

– Да! Много добре! Тя е... беше близка приятелка на жена ми и дъщерите ми. Самоубила се?

– Да. Отрова. Снощи. Какво общо може да има между нея и изчезването на дъщерите ви?

– Какво ли? – повтори той. – Не знам. Трябва ли да има нещо общо?

– Според мен трябва. Снощи ми каза, че не ги била виждала от две седмици. А мъжът й току-що спомена, че когато се върнал от банката в сряда следобед, ги сварил трите да разговарят. Докато я разпитвах, беше много нервна. Малко след това се самоубила. Така че едва ли можем да се съмняваме във връзката между самоубийството й и изчезването на

вашите дъщери.

– А това означава, че...

– Това означава, че момичетата може и да са в пълна безопасност, но не бива да разчитаме на това.

– Смятате, че им се е случило нещо лошо ли?

– Нищо не смятам – отговорих неопределено, – освен че не можем да рискуваме нищо, след като изчезването им е свързано пряко със смърт.

Банброк се свърза по телефона с адвокат си – розовобузесто, беловласо старче на име Норуол, за което се говореше, че знае за финансите повече от всички моргановци, но представа си нямаше с какво се занимава полицията – и му определи среща в Съдебната палата.

Тримата прекарахме там час и половина, задвижихме полицейската машина и съобщихме на пресата онова, което преценихме, че трябва да знаят. Тоест обстоятелни сведения за двете момичета, техни снимки и тям подобни, но нищо, което да свърже имената им с мисис Корел. На полицията, разбира се, казахме всичко и по този въпрос.

След като Алфред Банброк и адвокатът му си тръгнаха, аз се върнах в полицейската стая, за да предъвчем наново всичко с Пат Реди – ченгето, на което възложиха разследването.

Пат беше най-младият член на полицейското братство – едър, рус ирландец, който по някакъв свой, мързелив начин си падаше по екстравагантното.

Преди две години, като новоназначено ченге, той обикаляше всяка вечер улиците на хълмистия си участък. Веднъж тъкмо записвал номера на неправилно паркиран пред пожарен кран автомобил, отнякъде изскочила собственичката и му вдигнала скандал. Това била Алтия Уолак – единствената и доста разглежена щерка на собственика на компанията „Уолак Кафе“, – слабо, безразсъдно момиче с пламенни очи. Изглежда, доста нещо е наговорила на Пат, защото той я подбрал със себе си, закара я в участъка и я заключил в ареста.

Старият Уолак – поне така се говори – се появил на другата сутрин с пяна на уста и с половината адвокати на Сан Франциско. Пат обаче не оттеглил обвинението си и Алтия била глобена. Баща ѝ само дето не фраснал Пат след това в коридора и това било, кажи-речи, единственото, което не сторил. Пат му се ухилил със сънливата си усмивка и му рекъл провлачено:

– Я да ме оставите на мира, че иначе ще спра да ви пия кафето.

Тази му реплика попадна в повечето вестници из страната, че дори

и в едно представление на Бродуей.

Историята обаче не свършва тук. Три дни по-късно двамата с Алтия отидоха в Аламеда¹ и се ожениха. Дори и аз участвах – случих се на ферибота и те ме замъкнаха със себе си да видя как ставала тази работа.

Старият Уолак незабавно лиши дъщеря си от наследствените ѝ права, но никой не се разтревожи особено. Пат продължи да си обикаля участъка, но нали вече се беше набил на очи, скоро и началството забеляза качествата му и така той попадна в детективското бюро на Съдебната палата.

Преди да умре, старият се смили и остави на Алтия милионите си. Пат взе половин ден отпуска, за да присъствува на погребението, и още същата вечер се върна на работа, та дори залови сума ти гангстери. И продължи да си работи. Не знам жена му какво си прави парите, но Пат дори не мина на по-свестни пури, макар че би трябвало. Вярно, сега живееше в имението на Уолак и понякога в дъждовно време го докарваха в Съдебната палата в лимузина с униформен шофьор, но инак у него не настъпиха изменения.

Та това беше едрият рус ирландец, който седеше насреща ми от другата страна на бюрото в стаята на полицаите и ме опушваше с някаква гадост във вид на пура.

Извади пуроподобнага смрад от устата си и заговори през дима:

– Тази Корел, за която допускаш, че е свързана с Банброковите момичета, е била нападна и ограбена преди месец-два. Задигнали са ѝ осемстотин долара. Ти знаеше ли?

Не, не знаех.

– Нещо друго да са ѝ задигнали? – попитах.

– Не.

– И ти вярваш? Той се ухили широко.

– Там е работата. Не го пипнахме. Когато нападат и ограбят някоя жена – особено ако става дума за пари, – винаги си задаваме въпроса дали обраната е тя или мъжът ѝ.

И като изстиска още отровен газ от така наречената си пура, додаде:

– Впрочем грабежът може да си е бил съвсем редовен. Какво смяташ да правиш сега?

---

1. Град, разположен в залива Сан Франциско. Понастоящем е вече предградие на Сан Франциско. – Б. пр.

– Ще отскоча до агенцията да видя дали няма нещо ново. После ми се нека пак да поговоря с мисис Банброк. Може да каже нещо за тази Корел.

В агенцията ме чакаха още отчети за имената и адресите от другите градове. Никой не знаеше къде са момичетата. Двамата с Реди се запътихме към Спи Клиф, където беше къщата на Банброккови.

Банброк бе съобщил вече на жена си за смъртта на мисис Корел, а тя бе прочела и във вестниците. Каза, че не можела да се сети за никаква причина за това самоубийство. Нито пък можела да намери някаква връзка между него и изчезването на заварените си дъщери.

– Последния път като я видях – преди две-три седмици, – мисис Корел ми се стори не по-малко ведра и щастлива от всякога – додаде тя. – Вярно, че по природа беше вечно недоволна от нещо, но недотам, че да посегне на живота си.

– Знаете ли дали са имали семейни неприятности?

– Не. Доколкото ми е известно, бяха щастлива двойка, макар че...

Тя млъкна. В тъмните ѝ очи проблеснаха колебание и смущение.

– Макар че? – повторих аз.

– Ако не ви кажа, сигурно ще помислите, че крия нещо от вас – изчерви се младата жена и се засмя повече от притеснение, отколкото защото ѝ беше весело. – Не че има някаква връзка... но аз винаги малко съм ревнувала мъжа си от Ирма. Те двамата... всички мислеха, че ще се оженят. Беше малко преди нашата сватба. Никога не съм го показвала и това сигурно са глупости, но все ми се струваше, че Ирма се омъжи за Стюарт главно защото беше засегната, и че продължаваше да има чувства към Алфред... мистър Банброк.

– Имате ли някакви конкретни причини, за да мислите така?

– Не, не... моля ви! Никога не съм го и вярвала напълно. Просто смътно усещане. Женска злоба, нищо повече.

Вече се смрачаваше, когато си тръгнахме. Преди да се прибера у дома, се обадих на Стария – шеф на филиала на „Континентал“ в Сан Франциско и следователно мой началник – и го помолих да определи някой, който да се разрови из миналото на Ирма Корел.

Хвърлих едно око на сутрешните вестници – благодарение на склонността им да се появяват едновременно със залез слънце, – преди да си легна. Добре бяха отразили нашия случай. Всички факти бяха налице, с изключение на онези, свързани с мисис Корел, плюс снимки и обичайният асортимент от предположения, догадки и тям подобни гадости.

На другата сутрин хукнах по следите на приятелите на двете момичета, с които още не бях разговарял. Открих голяма част от тях, без да науча нищо съществено. Някъде към обяд позвъних в кантората да видя дали няма нещо ново. Имаше.

– Току-що се обадиха от кабинета на шерифа в Мартинес – каза Стария. – Един лозар италианец намерил преди два дни близо до Ноб Вали овъглена фотография и когато видял тази сутрин снимката на Рут Банброк във вестника, познал в нея момичето от фотографията. Нали ще отскочиш дотам? Ще те чакат в кабинета на шерифа в Ноб Вали – италианецът и един заместник-шериф.

– Тръгвам – рекох.

На станцията на ферибота използвах четирите минути, които ми оставаха до отплаването на моя параход, за да се обадя на Пат Реди, но всичките ми опити бяха безуспешни.

Ноб Вали е градче с не повече от хиляда жители – гадно и мръсно. Параходът от Сан Франциско за Сакраменто ме остави там рано следобед. Познавах слабо местния шериф Том Орт. Освен него в кабинета му имаше още двама души. Орт ми ги представи. Абнър Паджет – недосялан, четирийсет и няколко годишен, с отпусната брадичка, мършаво лице и бледи интелигентни очи – се оказа заместник-шерифът. Джоу Черегино – лозарят италианец – беше дребен, много мургав, с топли кафяви очи и здрави жълти зъби, които лъщяха в постоянна усмивка под черните му мустаци.

Паджет ми показа снимката. Опърлено парче хартия колкото половин долар – явно това бе останало от фотографията. Беше лицето на Рут Банброк. Място за съмнение нямаше. Изглеждаше странно възбудена, почти пиана, а очите ѝ бяха някак по-големи, отколкото на другите нейни снимки, които бях виждал. И все пак това бе нейното лице.

– Твърди, че намерил това „оня ден“ – сухо поясни Паджет, като кимна с глава към италианеца. – Вятърът го прилепил към обувката му, както си вървял по пътя към дома. Вдигнал го и го пхнал в джоба си, ей така, каза, и той не знаел защо. – Паджет млъкна и се загледа замислено в италианеца. Онзи закима енергично в знак на съгласие. – Както и да е – продължи заместник-шерифът, – тази сутрин бил в града и видял снимките във вестниците от Сан Франциско. Затова дошъл да каже на Том. А ние с Том решихме, че най-добре ще е да се обадим във вашата агенция – нали пише във вестниците, че вие сте се заели със случая.

Погледнах италианеца. Паджет се досети какво мисля и обясни:

– Черегино живее горе на хълма. Има лозе. От пет-шест години е в

нашия край и доколкото ми е известно, никого не е убивал.

– Помниш ли къде точно намери снимката? – обърнах се към италианеца.

Усмивката му под мустаците стана още по-широка и той закима с глава.

– Разбира се, че помня.

– Да вървим тогава – рекох на Паджет.

– Дадено. Ще дойдеш ли с нас, Том?

Шерифът каза, че не можел. Имал работа в града. Тримата с Черегино и Паджет излязохме и се натоварихме в прашен форд. Шофираше заместник-шерифът. Пътувахме близо час по прашен селски път, който се виеше по склона на Маунт Диабло. Италианецът даде знак по едно време и свърнахме по още по-прашен и неравен черен път. За около километър и половина.

– Ето тук – рече Черегино.

Паджет спря форда. Слязохме наред горска поляна. Дърветата и храстите, които дотук бяха притискали пътя, сега отстъпваха навътре с около пет-шест метра от едната и от другата страна, образувайки малък прашен кръг в гората.

– Някъде тук – обясняваше италианецът. – Май при този пън. Сигурен съм, че беше между тези две чупки на пътя – посочи той.

Паджет беше селски човек. За разлика от мен. Изчаках го пръв да действа.

Той бавно се огледа, застанал между нас двамата с Черегино. След малко бледите му очи светнаха. Заобиколи форда и се запъти към отдадения край на поляната. Ние с италианеца го последвахме.

При храстите, от които продължаваше гората, мършавият заместник-шериф се наведе с пшкание. По земята личаха следи от автомобилни гуми. На това място беше завивала кола.

Паджет навлезе в гъсталака. Италианецът го следваше по петите. Аз затварях колоната. Заместник-шерифът явно вървеше по някаква следа. Нищо не виждах – или защото те двамата ми закриваха гледката, или защото никак не ме бива за следотърсач. Доста време вървахме.

Паджет спря. Италианецът също.

– Ъхъ! – рече мършавият, сякаш е открил онова, което е търсил.

Италианецът също каза нещо, споменавайки и името господне. Нагазих в един храст до тях, за да видя и аз. И видях.

Под едно от дърветата лежеше мъртво момиче. Лежеше на една страна, със свити към тялото крака. Не беше приятна гледка. Птиците го

бяха открили преди нас.

Тютюневото палто почти се бе смъкнало от раменете ѝ. Знаех, че е Рут Банброк още преди да я обърна, за да видя онази половина от лицето ѝ, която земята бе опазила от птиците.

Черегино стоеше и ме наблюдаваше, докато аз оглеждах момичето. Лицето му беше тъжно, по един такъв спокоен начин. Заместник-шерифът не обърна почти никакво внимание на трупа. Пак беше навлязъл в гъсталака и ходеше напред-назад, вперил поглед в земята. Върна се точно когато приключих с огледа.

– Застреляна е – обърнах се към него. – Един изстрел в дясното слепоочие. Преди това, изглежда, се е боричкала с някого. По ръката, която е била под тялото, има някакви следи. Няма нито бижута, нито пари – нищо.

– Естествено – рече Паджет. – Там при поляната от колата са слезли две жени и са дошли тук. Може да са били и три, ако двете са носели тази на ръце. Не мога да разбера колко са се върнали обратно. Едната е била по-едра от тази. Тук са се боричкали. Откри ли пистолета?

– Не.

– Аз също. Значи е отпътувал с колата. Ей там има останки от огън – кимна той наляво. – Горили са хартии и парцали. Не е останало нищо, което да ни свърши работа. Предполагам, че снимката, която Черегино е намерил, е била издухана от този огън. Късно в петък, ако питаш мен, или в събота сутринта... Но не и след това.

Повярвах му. Изглежда, разбираше от тези работи.

– Ела да ти покажа нещо – додаде той и ме поведе към малка черна купчинка пепел. Оказа се, че няма какво да ми покаже. Просто искаше да поговорим насаме, далеч от ушите на италианеца.

– Мисля, че Черегино няма нищо общо с тази работа – каза, – но за всеки случай ще го позадържа, докато съвсем се уверя. Мястото е твърде отдалечено от дома му, пък и нещо заекваше, като ми обясняваше какво е търсел тук. Това, разбира се, може и нищо да не значи. Всички италианци продават незаконно вино и сигурно затова се е озовал чак тук. Но така или иначе, ще го задържа за ден-два.

– Добре – съгласих се аз. – Тук си на своя територия и си познаваш хората. Би ли наобиколил тоз-онзи да видиш дали ще научиш нещо? Някой може да е забелязал локомотива или нещо друго. Ще изкоп-чиш много повече от мен.

– Дадено – обеща той.

– Добре. В такъв случай се прибирам в Сан Франциско.

Предполагам, че ще останеш тук при тялото?

– Да. Ти се върни с форда в Ноб Вали и кажи на Том каква е работата. Той ще дойде или ще изпрати някого. А аз ще задържа тук италианеца.

Докато чаках влака обратно за Сан Франциско, се свързах по телефона с агенцията. Стария беше излязъл. Предадох каквото имаше на един от дежурните и го помолих при първа възможност да осведоми шефа.

Когато се прибрах, заварих всички да ме чакат. Лицето на Алфред Банброк беше розовосиво – цвят много по-мъртвешки от чистото сиво. Розовобузестият му адвокат също бе там. Пат Реди се беше проснал в едно от креслата, вдигнал крака върху втори стол. Зад добрите си очи, скрити зад очила в златни рамки, и милата си усмивка Стария криеше факта, че петдесет години детективствуване го бяха оставили без капчица чувство от каквото и да било естество.

Никой не продума, когато влязох. Разказах всичко колкото се може по-накратко.

– Значи другата жена... тази, която е убила Рут... е била... – Банброк не довърши въпроса си. И никой не му отговори.

– Не знаем какво всъщност се е случило – обадих се след малко. – Дъщеря ви и още някой – неизвестно кой – са били там. Тя може вече да е била мъртва. А може и...

– А Майра? – Банброк беше пхнал пръст под яката на ризата си и сякаш се опитваше да я разтегне. – Къде е Майра?

Не можех да отговоря. Другите – също.

– Ще отидете ли сега в Ноб Вали? – попитах го аз.

– Да, веднага. Ще дойдете ли с мен?

Никак не съжалих, че не ми беше възможно.

– Не, имам да свърша тук някои работи. Ще ви дам писмо до шерифа. Искам да разгледате добре остатъка от снимката, която е намерил италианецът, и да видите дали ще си я спомните.

Банброк и адвокатът му си тръгнаха. Реди запали една от гнусните си пури.

– Намерихме колата – съобщи Стария.

– Къде беше?

– Б Сакраменто. Била е оставена в един гараж или късно в петък, или рано в събота. Фоули замина да провери каква е работата. А Реди попадна на нещо ново.

Пат кимна, обвит в облак смрадлив дим.

– Тази сутрин се появи един управител на заложна къща – започна да разправя – и каза, че Майра Банброк и още някакво момиче са били при него миналата седмица и са заложили сума ти вещи. Дали са му фалшиви имена, но е готов да се закълне, че едната е била Майра. Познал я на снимката във вестника от пръв поглед. Другата не била Рут, а дребна блондинка.

– Да не е мисис Корел?

– Ъхъ. Лихварят не можеше да гарантира стопроцентово, но според мен точно така е било. Част от скъпоценностите са били на Майра, част – на Рут, а останалите – не знаем на кого. Искам да кажа, нямаме доказателства, че са били на мисис Корел, но скоро ще ги получим.

– Кога е станало това?

– В понеделника преди заминаването им.

– Видя ли Корел?

– Ъхъ. Проведох дълъг разговор с него, но отговорите му не ме задоволиха. Твърди, че не знаел дали част от скъпоценностите й липсват и никак не го интересувало. Били си нейни и можела да разполага с тях както си иска. Държа се доста неприятно. Но с една от прислужничките се разбрах доста по-добре. Каза, че някои от най-хубавите й бижута изчезнали миналата седмица. Самата мисис Корел й обяснила, че услужила с тях на някаква приятелка. Утре ще покажа оставеното в заложната къща на прислужничката – ще видим дали ще познае нещо. Друго не можа да ми каже – освен че мисис Корел изчезнала от къщата за няколко часа същия петък, когато двете момичета са заминали.

– Какво значи „изчезнала“?

– Излязла към обяд и се върнала чак към три часа през нощта. Двамата с Корел са имали скандал по този повод, но тя въпреки всичко не си признала къде е била.

Това ми хареса. Може би значеше нещо.

– И още има – продължи Пат. – Корел изведнъж си спомни, че жена му имала чичо в Питсбърг, който полудял през 1902 година, и че винаги изпитвала болезнен ужас да не би и тя да полудее. Много мило, нали, че най-сетне взе да си припомня някои неща? Колкото да намери обяснение за самоубийството й.

– Да, наистина – съгласих се аз. – Но това с нищо не ни помага. Дори не доказва, че той знае нещо. Аз лично предполагам...

– Стига си предполагал – сръза ме Пат, стана и намести шапката на главата си. – Всичките ти предположения са празна работа, ако питаш мен. Сега се прибирам у дома, ще вечерям, ще си почета и ще си легна.

И сигурно го е направил. Във всеки случай си тръгна.

Впрочем по-добре и ние да си бяхме легнали – така поне нямаше да си прахосаме времето. През следващите няколко часа, където и да отидохме, когото и да разпитахме, нищо ново не научавахме. Бяхме попаднали в задънена улица.

Разбрахме, че локомотивът е бил оставен в Сакраменто от Майра Банброк и никой друг, но така и не научихме къде е отишла след това. Установихме, че някои от бижутата в заложната къща бяха на мисис Корел. Върнаха локомотива от Сакраменто. Погребяха мисис Корел. Погребяха и Рут Банброк. Вестниците си намериха нови загадки. Ние двамата с Реди се ровихме ли, ровихме из делото, но на бял свят изкарахме само мръсно бельо.

Следващия понеделник нервите ми вече не издържах. Явно не можех да направя нищо друго, освен да чакам спокойно с надеждата, че обявите, с които бяхме облепили цяла Северна Америка, ще дадат някакъв резултат. Реди вече бе свален от случая Банброк и бе пуснат да души по-свежи следи. Аз продължавах да се занимавам с делото, защото Банброк настояваше да не се отказвам, докато има дори и сянка от надежда да се докопам до нещо. Но в понеделник вече ми писна.

Преди да се отправя към кантората на Банброк, за да му съобщя, че приключвам с работата, минах през Съдебната палата за последна размяна на мнения с Пат Реди. Той се беше надвесил над бюрото си и пишеше отчет по съвсем друго дело.

– Здравсти – поздрави ме ирландецът, бутна отчета настрани и го оплеска с пепел от пурата си. – Какво става с Банброкови?

– Нищо не става – признах. – Невероятно е, че въпреки всичко, с което разполагаме, от цялата работа нищо не излиза. А то е там и само чака да го открием! Нуждата да се набавят пари преди двете нещастия – изчезването на момичетата и самоубийството на мисис Корел, след като я разпитах за тях, – фактът, че е горила разни неща, преди да умре, и горенето на неизвестни вещи непосредствено преди или след смъртта на Рут Банброк...

– Може би причината е там, че не те бива много за детектив – предложи Пат.

– Възможно е.

Минута-две след това оскърбление пушихме мълчаливо.

– Ясно ти е, надявам се – обади се след малко Пат, – че не е задължително да съществува връзка между смъртта на Рут, изчезването на момичетата и самоубийството на мисис Корел.

– Може и така да е. Но между изчезването на сестрите и смъртта на Рут трябва да има някаква връзка. Намерихме общо звено – заложната къща – между действията на момичетата и на мисис Корел. А щом има една връзка, то...

Млъкнах под напора на идеите, нахлули в главата ми.

– Какво ти стана? – интересува се Пат. – Да не си глътна ченето?

– Слушай! – позволих си да прозвуча почти възторжено. – Знаем какво се е случило с три свързани помежду си жени. Ако можехме да нанижем още на същата верига... Искам списък с имената и адресите на всички жени и млади момичета в Сан Франциско, които са се самоубили, били са убити или са изчезнали през миналата година.

– Смяташ, че някой работи на едро ли?

– Просто смятам, че колкото повече имена навържем, с толкова повече следи ще разполагаме. Не е възможно нито една да не ни изведе донякъде. Хайде, Пат, дай да си направим един списък!

Съставяхме го цял следобед и през по-голямата част от нощта. Дължината му сигурно би притеснила Търговската палата – приличаше повече на телефонен указател. Какво ли не се случва в един град за цяла година! Частта, посветена на избягали съпруги и дъщери беше най-дълга; следваха самоубийствата, но дори и най-късата – убийствата – всъщност трудно би могла да се нарече къса.

Проверихме на място повечето имена – въз основа на онова, което полицията вече бе изяснила за тях и Подбудите им, – като задраскахме онези, които по никакъв начин не можеше да са свързани с нашия случай. Остатъка разпределихме в две категории: с малко Вероятна и с по-вероятна връзка. Но и така вторият списък се оказа далеч по-дълъг, отколкото очаквах или по-скоро допусках.

Той включваше шест самоубийства, три убийства и двайсет и едно изчезвания от дома.

Реди си имаше друга работа. А аз пъхнах списъка в джоба си и тръгнах на посещения.

Четири дни се трудох неуморно. Издирвах, откривах, разпитвах, проучвах приятели и роднини на жените и момичетата, включени в моя списък. Всичките ми въпроси биеха в една посока. Дали е познавала Майра Банброк? Или Рут? Или мисис Корел? Имала ли е нужда от пари непосредствено преди смъртта или изчезването си? Горила ли е нещо преди това? Познавала ли е някоя друга жена от този списък? В три от случаите получих положителни отговори.

Силвия Варни, двайсетгодишно момиче, самоубило се на пети

ноември, бе изтеглила шестстотин долара една седмица преди смъртта си. Никой от близките ѝ не знаеше какво е направила с тези пари. Нейна приятелка – Ейда Янгман, омъжена двайсет и пет или двайсет и шест годишна жена, – изчезнала от дома си на втори декември и все още я няма. Силвия Варни ѝ гостувала един час преди да се самоубие.

Мисис Доръти Содън, млада вдовица, се застреляла през нощта срещу тринайсети януари. Не били открити следи нито от парите, останали в наследство от покойния ѝ мъж, нито от средствата на клуба, чийто касиер била. Дебелото писмо, което камериерката много добре си спомняше, че ѝ предала същия следобед, не било намерено.

Общото между трите жени и случая Банброк–Корел бе едва доловимо. Не бяха правили нищо повече от онова, което обикновено вършат жените, избягали от къщи или посегнали на живота си. Обаче неприятностите им бяха достигнали връхната си точка през последните няколко месеца, а освен това и трите бяха със същото финансово и обществено положение като мисис Корел и сестрите Банброк.

Така че, след като привърших списъка си и не попаднах на по-пресни следи, аз се върнах към тях.

Имах имената и адресите на шейсет и двама приятели на момичетата. Залових се да изготвя подобен каталог и за другите три жени, които се опитвах да замеся в играта. Не беше необходимо сам да си върша черната работа. За щастие из агенцията се мотаеха двама-трима колеги, които се чудеха какво да правят.

И попаднахме на следа.

Оказа се, че мисис Содън познавала Реймънд Елуд. Силвия Варни също. Не разбрахме дали това се е отнасяло и за мисис Янгман, но съвсем не беше изключено. Двете със Силвия били много близки.

Вече бях разговарял с Реймънд Елуд във връзка с изчезването на двете сестри, но не му обърнах никакво внимание. Реших, че е просто един от лъскавите празноглави младежи, с които списъкът ми бе богато населен.

Сега отново се връщах към него, с възроден интерес. Резултатите бяха многообещаващи.

Беше собственик, както споменах, на агенция за продажба на недвижимо имущество, разположена на Монтгомъри Стрийт. Не можахме да открием нито един клиент, когото някога да е обслужвал, или поне следи от съществуването на такъв. Имаше апартамент в района на Сънсет, но живееше сам. Присъствието му в града датираше отпреди десет месеца, не повече, макар да не успяхме да открием точно кога се е

появил. Очевидно нямаше роднини в Сан Франциско. Членуваше в няколко модни клуба. Предполагаше се без някакви конкретни основания, че „имал влиятелни връзки в Източните щати“. Харчеше пари с пълни шеши.

Не можех да го следя лично, тъй като съвсем наскоро бях разговарял с него. Дик Фоули се зае с тази работа. През първите три дни на следенето Елуд почти не се мярнал в кантората си. Рядко се появявал в търговския район на града. Ходел по клубове, по танци, чайове и тям подобни и всеки ден посещавал някаква къща на Телеграф Хил.

През първия следобед на деня, когато Дик започна да го следи, Елуд отишъл на Телеграф Хил с високо русо момиче от Бърлингем. На втория ден – вечерта – със закръглена млада жена, която излязла от някаква къща на Бродуей. На третата вечер – със съвсем младичко момиче, което, изглежда, живеело в същия блок, където беше и неговият апартамент.

Обикновено Елуд и спътницата му прекарвали три или четири часа в къщата на Телеграф Хил. Докато Дик я държал под око, в нея непрекъснато влизали и излизали явно заможни люде.

Изкатерих се на хълма, за да огледам и аз къщата. Беше голяма, от старите дървени американски къщи, боядисана в яйченожълто. Помотах се разсеяно по стръмния склон – стръмен, защото го бяха използвали за каменоломна. Къщата имаше вид, сякаш всеки миг ще се спусне в слалом към покривите долу в подножието.

Наоколо нямаше съседи. Подстъпът към входа бе закрит от храсти и дървета.

Подложих тази част на Телеграф Хил на обстойно проучване, като посетих всички къщи на един изстрел разстояние от жълтата. Никой нищо не знаеше нито за нея, нито за обитателите ѝ. Жителите на хълма, изглежда, не бяха от любопитните – вероятно защото всеки от тях имаше какво да крие.

Катеренето ми не даде резултати, но накрая поне успях да науча кой е собственикът на къщата. Оказа се, че бил умрял, без да остави наследници, и сега имотът се управляваше от „Уест Коуст Тръст Къмпани“.

Така че продължих разследването си във въпросната компания, и то със задоволителни резултати. Жълтата къща била дадена под наем преди осем месеца на Реймънд Елуд, който действувал от името на свой клиент на име Т. Ф. Максвел.

Не можахме да открием този Максвел. Нито пък някой, който да го познава. Нито някакво доказателство, че е човек, а не просто фиктивно

име.

Един от нашите детективи се изкачи до входа на жълтата къща и половин час натиска звънеца без никакъв резултат. Не настояхме повече, защото не ни се искаше да разбудим духовете на този етап на разследването.

Покатерих се още веднъж на хълма и взех да търся подходяща за целите ни къща, но не успях да намеря нищо в такава близост до жълтата, каквато исках. Затова пък наех тристаен апартамент, от който можеше да се наблюдава подстъпът към входа на къщата.

Двамата с Дик се настанихме в апартаментата на походни начала. Пат Реди също ни правеше компания, когато не бе зает с нещо друго. Започнахме да дебнем колите, които завиваха към скритата от погледите ни алея, водеща към яйченожълтата къща. Колите пристигаха следобед и нощем. Повечето возеха жени. Не видяхме никой, който да ни заприлича на постоянен наемател. Елуд се появяваше всеки ден – кога сам, кога с жени, чиито лица не можехме да различим от нашия прозорец.

Някои от посетителите проследихме на излизане. Всички без изключение бяха с доста добро финансово положение, някои се оказаха твърде издигнати в обществото. Не разговаряхме с никого от тях. Дори най-грижливо обмисленият претекст като нищо може да ти обърка цялата игра, ако не знаеш какво всъщност се опитваш да постигнеш.

Това продължи три дни, докато най-сетне дългоочакваното се случи.

Беше ранна вечер, едва се бе стъмнило. Пат Реди се обади, че е работил две денонощия без прекъсване и сега имал намерение да спи двайсет и четири часа. Ние с Дик седяхме до прозореца на апартаментата, гледахме как автомобилите завиват към жълтата къща и записвахме регистрационните им номера, когато минаваха през синкавото петно светлина от уличната лампа точно под нас.

Зададе се някаква жена и тръгна нагоре по хълма, пеша. Беше висока, яка. Тъмната воалетка, не толкова плътна, че да си личи защо я носи – за да скрие чертите си, все пак ги скриваше. Изкачи се по склона, мина покрай нашата къща и прекоси към отсрещната страна на пътя.

Нощният океански бриз караше табелата на бакалията под нас да скърца и разлюляваше уличната лампа. Той настигна жената, щом излезе от завета, образуван от нашата сграда. Палтото и полата ѝ се омотаха. Тя му обърна гръб, вдигнала ръка към шапката си. Воалетката се изду и рязко оголи лицето ѝ.

Лице, известно от снимките – беше Майра Банброк. Дик я позна

едновременно с мен.

– Та това е тя! – изкрещя той и скочи на крака.

– Чакай – възпрях го аз. – Запътила се е към къщата. Нека върви. Ще тръгнем подире ѝ, след като влезе вътре. Това ще е претекстът ни да обискираме всичко наоколо.

Отидох в другата стая, където беше телефонът, и набрах номера на Пат Реди.

– Не влезе вътре – извика Дик откъм прозореца. – Подмина и продължи по алеята.

– След нея! – заповядах веднага. – В това няма логика! Какво ѝ става? – Чак се възмутих. – Трябва да влезе! Веднага тръгни след нея. Ще дойда, след като се свържа с Пат.

Дик излезе.

На обаждането ми се отзова жената на Пат. Казах ѝ кой съм.

– Бихте ли изхвърлили Пат от леглото и ако може, веднага да дойде тук. Той знае къде. Кажете му да побърза.

– Ще му кажа – обеща тя. – Ще ви го пратя след десет минути, където и да сте.

Щом излязох, хукнах нагоре да търся Дик и Майра Банброк. Не ги видях. Отминах храстите, които закриваха жълтата къща от човешки взор, и продължих надолу по каменистата пътека вляво. От двамата – ни следа.

Върнах се тъкмо когато Дик влизаше в нашия апартамент. Последвах го.

– Влезе вътре – докладва той, щом ме видя. – Качи се нагоре по пътя, мина напреки през някакъв храсталак, върна се при ръба на скалата и се спусна с краката надолу през едно от прозорчетата на мазето.

Прекрасно. Колкото по-ненормално се държат хората, които следиш, толкова по-близо си до отговора на загадката.

Реди пристигна с минута или две закъснение от времето, обещано от жена му. Още си закопчаваше дрехите.

– Какво, по дяволите, си надрънкал на Алтия? – изръмжа ми сърдито. – Даде ми да метна едно палто върху пижамата си, нахвърли дрехите ми в колата и трябваше да се обличам по пътя за насам.

– Малко по-късно ще ти посъчувствам – отхвърлих оплакванията му. – Майра Банброк току-що влезе в къщата през един от прозорците на мазето. Елуд е там от един час. Хайде да започваме.

Пат се колебаеше.

– Трябва да имаме разрешение за обиск, дори при това положение –

взе да мънка.

– Добре де, после ще уредиш нужната документация. Нали затова си тук. В края на краищата нея я търсят властите на Ноб Вали – може би ще я съдят за убийство. Това е напълно достатъчно като претекст. Отишли сме заради нея. А ако случайно попаднем и на нещо друго – толкоз по-добре.

Пат най-сетне приключи със закопчаването на самото си.

– Е, добре – съгласи се кисело, – Да бъде по твоему. Но ако ме изхвърлят от полицията, заедо съм претърсил къща без разрешение, ще трябва да ми намериш работа в твоята нарушаваща законите агенция.

– Дадено – обещах и се обърнах към Фоули: – Ти ще трябва да останеш отвън, Дик. Дръж портата под око. Ако щерката на Банброк излезе, тръгни след нея – иначе никой друг не ни интересува.

– Знаех си аз! – взе да вие отчаяно Дик. – Щом започне да става интересно, аз сто на сто ще вися на някой уличен ъгъл!

Двамата с Пат Реди се запътихме през скритата в гъсти храсти пътека право към входната врата на жълтата къща и натиснахме звънеца.

Отвори ни едър негър с червен фес на главата, червено копринено сако над риза на червени райета, червени шалвари и червени чехли. Запълни изцяло пространството на вратата на фона на тъмнината, царяща във вестибюла зад гърба му.

– У дома ли е мистър Максвел? – попитах аз. Негърът поклати глава и каза нещо на непознат за мен език.

– Тогава мистър Елуд?

Отново клатене на глава. Още непознати думи.

– Да видим тогава кой е тук – настоях аз.

От абракадабрата, която нищо не ми говореше, успях все пак да различа три думи на нещо като английски, които – както ми се стори – гласяха „господарят“, „не“ и „дома“.

Вратата започна да се затваря. Аз пхнах крак в процепа.

Пат си показа официалната полицейска значка.

Макар да не разбираше много от английски език, черният, изглежда, беше просветен на тема полицейски значки.

Единият му крак удари с все сила по пода някъде зад него. В задната част на къщата оглушително отекна гонг.

Черният взе да упражнява натиск върху вратата. Прехвърлил цялата си тежест на крака, който я препречваше, аз се устремих напред, леко странично, право към него. С нисък замах забих юмрук в корема му. Реди ритна вратата и двамата влязохме във вестибюла.

– По дяволите, късокрак дебеланко! – ахна задъхано черният на чист южняшки от щата Вирджиния. – Знаеш ли как ме халоса!

Двамата с Реди минахме покрай него и навлязохме във вестибула, чиито очертания се губеха в мрака. Устремът ми беше спрял от някаква стълба. Отгоре прогърмя изстрел. Изглежда, бе насочен към нас. Куршумите не ни достигнаха. До ушите ни долетя глъчка и врява – жени пищаха, мъже крещяха – някак си на пресекулки, сякаш някаква врата се отвори и пак се затвори.

– Нагоре, момчето ми! – изрева Реди в ухото ми.

Качихме се горе. Не открихме мъжа, който беше стрелял по нас. Точно срещу площадката имаше заключена врата. Реди я напъна с цялото си тегло и тя поддаде.

Синкава светлина. Голяма стая, цялата в лилаво и златно. Преобърнати мебели и събрани накуп килими. Близо до една врата в дъното се търкаляше сив чехъл. Насред стаята – копринена зелена роба. Нямахе никой.

Поведох Пат към скритата зад завеса врата, до чехъла. Не беше заключена. Реди рязко я разтвори.

Стая; три жени и един мъж, скупчени в ъгъла; страх по липата им. Никой от тях не беше Майра Банброк, Реймънд Елуд или някой друг познат.

Един бърз поглед към тях, и ние отместихме очи. Вниманието ни бе грабнато от отворената врата насреща. През нея се влизаше в малка стаичка. А вътре цареше същински хаос.

Тясно пространство, претъпкано с човешки тела. Живи тела, които се гърчеха и извиваха. Стаичката приличаше на фуния, в която се бяха втели мъже и жени. Всички шумно се стремяха към единственото малко прозорче – изхода от фунията. Мъже и жени, младежи и момичета пищаха, боричкаха се, гърчеха се, биеха се. Някои бяха чисто голи.

– Да минем през тях и да блокираме прозореца! – извика Пат в ухото ми.

– Какви глупости... – започнах аз, но той вече се бе гмурнал в суматохата. Последвах го.

Нямах намерение да блокирам прозореца, а да спася Пат от безумната му постъпка. И петима яки мъже да бяхме, пак не бихме могли да отбием тази тълпа от прозореца.

Пат – колкото и да беше едър – вече бе съборен на пода, когато се добрах до него. Полуоблечено момиче – почти дете – го налагаше по лицето с острото токче на обувката си. Ръце и крака се опитваха да го

разкъсат.

Отървах го, като заразмахвах пищова и заудрях с дулото му брадички и китки. Изтеглих го обратно назад.

– Майра не е тук! – изревах право в ухото му. – Нито пък Елуд!

Не бях много сигурен, но никъде не ги видях и се съмнявах, че ще допуснат да са част от лудницата. Тези диваци, които продължиха да се домогват със зъби и нокти до прозорчето, без да ни обръщат повече внимание, не бяха вътрешни хора. Те бяха тълпата и ръководството не би било сред тях.

– Да опитаме другите стаи – креснах отново. – Тези тук не ни трябват.

Пат потърка разраненото си лице с опакото на ръката и се изсмя.

– Вярно казваш – хич не ми трябват.

Минахме пак през междинната стаичка. Никого не видяхме. Мъжът и момичетата бяха изчезнали. Излязохме на стълбищната площадка и спряхме. Зад нас беше тихо, ако не се броеше приглушеният бълбукащ глъч на лудите, които се биеха за прозорчето.

Долу рязко се хлопна врата. Неизвестно откъде изхвърча някакво тяло, блъсна ме отзад и ме просна на пода. Усетих коприна по бузата си. Мускулеста ръка търсеше гърлото ми. Извих китката си, докато пистолетът се допря странично до бузата ми. И като се помолих кратко за ухото си, натиснах спусъка.

Бузата ми пламна. Главата ми за малко да експлодира.

Коприната се изхлузи. Пат ме изправи на крака. Хукнахме надолу по стълбите. Фют! Нещо профуча покрай лицето ми и разроши непокрытата ми коса. Хиляди късчета стъкло, порцелан и мазилка се разбиха на сол в краката ми. Наклоних едновременно и главата, и пищова си. Облечените в червена коприна ръце на негъра още бяха разпрострени горе по парапета. Вкарах му два куршума. Пат – още два. Той залитна и полетя към нас, разперил ръце – мъртвешки лястовичи скок. Побързахме надолу, за да го избегнем.

Падането му разтърси къщата, но ние не го гледахме. Вниманието ни бе приковано от гладко сресаната глава на Реймънд Елуд. В синкавата светлина, струяща отгоре, тя ни се мярна за част от секундата някъде при колоната, която подпираше перилата в дъното на стълбището. Мярна се и изчезна.

Пат Реди, който беше по-близо до перилата, се метна през тях, опрял се на една ръка, и се гмурна в мрака. Аз стигнах дъното на стълбите с два скока, отблъснах се от колоната и се втурнах във внезапно

станалия шумен и все така неосветен вестибюл. Блъснах се в стена, която не бях видял. Отскочих с удар от отсрещната стена и влятах в стая, чийто сивкав полумрак ми се стори слънчева светлина след вестибюла.

Пат Реди се подпираше с една ръка на облегалката на някакъв стол, а другата притискаше към корема си. Лицето му беше мишосиво. Очите – изцъклена болка. Изглеждаше като човек, когото са ритнали.

Опитът му да се усмихне излезе несполучлив. Кимна ми към задната част на къщата. Аз се втурнах натам.

Открих Реймънд Елуд в едно тясно коридорче. Хлипаше и се опитваше като обезумял да отвори явно заключена врата. Лицето му бе бяло като платно от неизразим ужас. Измерих на око разстоянието, което ни делеше. Той се обърна в мига, в който се метнах към него. Вложих цялата си сила в замаха на ръката, стиснала пистолета...

Един тон месо и кости се стовари върху гърба ми. Политнах към стената, останал без дъх, замаян. Гадеше ми се. Облечени в червена коприна кафяви ръце се сключиха около мен в мъртва хватка. Запитах се дали в къщата няма разположен цял гарнизон от крещящо издокарани негри, или налитам все на един и същ.

Този обаче не ме остави да разсъждавам дълго.

Беше огромен. Беше силен. И не ми мислеше доброто.

Ръката ми, стиснала пищова, бе притисната към хълбока и сочеше надолу. Опитах се да стрелям в крака на черния. Не улучих. Опитах пак. Той си отмести крака. Аз се заизвивах в ръцете му и успях да се извъртя почти с лице към него. Елуд увисна от другата ми страна.

Негрът ме сгъна назад; гръбнакът ми се набра като хармоника. Започнах да се съпротивлявам, за да избегна свиването на коленете. Прекалено много тежест ме притискаше обаче. Коленете ми поддадоха. Тялото ми се преви назад.

Пат Реди се заолюлява в рамката на вратата и ме озари над рамото на негъра като архангел Гавраил. Сива болка свиваше лицето му, но очите му бяха избистрени. В дясната си ръка стискаше пистолет. Лявата вече вадеше гумена палка от задния джоб.

Палката се стовари върху обръснатия череп на негъра. Той залитна настрани от мен, като тръскаше глава. Пат го фрасна още веднъж, преди онзи да го стигне. Цапардоса го право в лицето, но не успя да го отклони от намисленото.

Вдигнах свободната си вече ръка и вкарах един куршум в гърдите на Елуд, като го оставих да се свлече от мен на пода.

Негрът беше притиснал Пат към стената и му създаваше доста

главоболия. Широкият му червен гръб представляваше чудесна мишена.

Пет от шестте куршума обаче вече бяха изстреляни от пистолета ми. Имаш още няколко в джоба си, но презареждането иска време.

Прекрачих ръцете на Елуд и заработих с дулото на пищова по негъра. На мястото, където главата се слива с врата, имаше буца мас. При третия удар той омекна и се срути, като повлече и Пат със себе си.

Претърколих го. Светлокожият полицаи – вече не толкова светлокож – се изправи на крака.

В другия край на коридора зееше отворената врата на празна кухня.

Двамата с Пат се насочихме към вратата, която Елуд се опитваше да отвори. Солидна дърводелска работа, здраво залостена.

Като се засилихме едновременно, ние я атакувахме с общо сто и осемдесетте си килограма. Тя се разтърси, но не помръдна. Пак се хвърлихме отгоре ѝ. Невидимо дърво изпращя. Отново. Вратата изхвърча като тапа. Прелетяхме през нея и се затъркаляхме надолу по някакви стълби – търкаляхме се, търкаляхме като голяма снежна топка, докато не ни спря циментен под.

Пат пръв дойде на себе си.

– Голям си акробат! – изръмжа той. – Слез веднага от гърба ми!

Станах. Той също. Изглежда, щяхме да прекараме цялата вечер в падане и ставане от пода.

До рамото си видях електрически ключ. Запалях лампата.

Ако дори частично приличах на Пат, значи кошмар не ти трябва. Той целият беше в кървящи рани и мръсотия, а дрехите, останали по него, не стигаха, за да прикрият нито едното, нито другото.

И понеже видът му не ми допадна, взех да оглеждам мазето, в което се намирахме. В дъното имаше пещ, кофи с въглища и цепеници дърва. Пред нас имаше коридор и стаи, също като горе.

Първата врата се оказа заключена, но не здраво. Разбихме я и се озовахме в тъмна фотографска стаичка.

Втората беше отключена и водеше към химическа лаборатория: колби, мензури, горелки и малък дестилатор. Насред стаята имаше кръгла чугунена печица. Хора не видяхме.

Излязохме в коридора и се насочихме към третата врата без капка оптимизъм. Мазето явно беше празна работа. Само си губехме времето, когато мястото ни беше горе. Натиснах дръжката.

Вратата не трепна.

Метнахме се заедно отгоре ѝ, колкото да опитаме. Тя не помръдна.

– Чакай.

Пат отиде до купчината с цепениците и се върна с брадва. Замахна към вратата и изкърти парче дърво. Сребристи искри изскочиха изпод острието. От другата страна на дървото имаше желязо или стомана. Пат свали брадвата и се подпря на дръжката ѝ.

– Сега ти предложи нещо – рече.

– Аз ще вардя тук, а ти изтичай до горе и виж дали не се е появил някой от вашите. Макар да сме на края на света, току-виж, са вдигнали тревога. Провери също така дали няма и друг вход за тази стая – може би през прозореца, – или поне намери хора, с които да насилим вратата.

Пат се обърна към стълбите.

Спря го някакъв звук – щракането на резе от другата страна на желязната врата.

С един скок Пат се озова до рамката. Една крачка, и аз заставах редом с него.

Вратата започна да се отваря навътре. Прекалено бавно.

Аз я ритнах с крак. Дватамата с Пат нахълтахме веднага след моя ритник.

Рамото му удари жената. Успях да я подхвамна, преди да падне.

Пат ѝ отне пистолета. Аз я поставих да стъпи твърдо на крака.

Лицето ѝ беше бледо, квадратно, безизразно. Майра Банброк – но нямаше и следа от мъжкаранския вид, който личеше по снимките и който бяха споменали познатите ѝ.

Като я поддържах с една ръка – с която същевременно притисках нейните към тялото ѝ, – аз заоглеждах стаята.

Малка, квадратна, с метални стени, боядисани в кафяво. На пода лежеше странно мъртво човече. Беше съвсем дребен мъж в плътно прилепнал костюм от черно кадифе и коприна. Рубашка и панталони до коленете от черно кадифе, черни копринени чорапи, черна копринена шапчица на главата, черни лачени обувки. Лицето му беше малко, старо, кокалесто, но същевременно гладко като камък, без нито една бръчица.

Под високата яка на рубашката се виждаше дупка от куршум. От нея бавно се точеше кръв. Подът около човечето показваше, че малко преди това кръвта съвсем не се е точила толкова бавно.

Зад гърба му зееше отворена желязна каса. Пред касата имаше разпилени купища хартии, сякаш я бяха наклонили, за да ги изсипят от нея.

Момичето до мен се размърда.

– Вие ли го убихте? – попитах.

– Да – отвърна толкова тихо, че и на метър разстояние не би се

чуло.

– Защо?

Тя тръсна късо подстриганата си кестенява коса, за да я отмахне от очите си.

– Има ли някакво значение? – попита. – Нали съм го убила.

– Може и да има значение – казах и си отдръпнах ръката, за да отида да затворя вратата. Хората приказват по-свободно при затворена врата. – Аз съм нает от баща ви. Мистър Реди е полицаи. Разбира се, ние и двамата не можем да нарушаваме законите, но ако ни кажете всичко, може би ще ви помогнем.

– Нает от баща ми? – учуди се тя.

– Да. След като изчезнахте със сестра си, той ме нае да ви откроя. Намерихме сестра ви, а...

Животът се възвърна в лицето, очите и гласа ѝ.

– Не съм убила Рут! – извика тя. – Вестниците лъжат! Не съм я убила! Дори не знаех, че има револвер. Не знаех! Бяхме решили да заминем надалеч, за да се скрием от... от всичко. Отбихме се в гората, за да изгорим... ония неща. Тогава чак разбрах, че има револвер. Отначало бяхме говорили да се самоубием, но аз я убедих – поне мислех, че съм я убедила – да не вършим такова нещо. Опитах се да ѝ отнема оръжието, но не можах. Тя се застреля, докато се боричкахме. Опитах се да ѝ попреча. Не съм я убила!

Най-сетне нещо ни ставаше ясно.

– А после? – насърчих я аз.

– После заминах за Сакраменто, оставих там колата и се върнах в Сан Франциско. Рут ми каза, че била писала на Реймънд Елуд. Каза ми го, преди да я убее да не се самоубива – първия път. Исках да взема това писмо от Реймънд. Пишела му, че има намерение да се самоубие. Опитах се да го взема, но Реймънд ми каза, че го бил дал на Хейдър. Затова дойдох тази вечер. Тъкмо го намерих, и отгоре се дочу шум. В този миг влезе Хейдър и ме видя. Залости вратата. И... аз го застрелях с пистолета, който беше в касата. Застрелях го, щом се обърна, преди да каже дума. Иначе нямаше да мога.

– Искате да кажете, че сте го застреляли, без да сте били заплашена или нападната? – попита Пат.

– Да. Боях се от него, страх ме беше да го оставя да говори. Мразех го! Не успях да се съържа. Можех само по този начин. Ако беше проговорил, нямаше да имам сили да го убия. Той... нямаше да ми позволи.

– Кой е този Хейдър? – попитах.

Тя отвърна поглед от нас двамата, зарея го по стените, по тавана, по странното мъртво човече на пода.

– Той беше... – Тя се изкашля и започна наново, впила очи в краката си: – Първия път ни доведе Реймънд Елуд. Стори ни се забавно. Но Хейдър бе истински дявол. Казва ти неща и ти му вярваш. Просто му вярваш, и туйто. Говори ти какво ли не, а ти му вярваш. Може да сме били под въздействието на наркотик. Винаги се лееше обилно някакво топло синкаво вино. Сигурно е било упоено. Едва ли бихме вършили такива неща, ако не сме били упоени. Никой не би ги вършил... Той наричаше себе си жрец... жрец на Алзоя. Проповядваше освобождаване на духа от плътта чрез... – Гласът ѝ прегракна. Тя потрепера. – Беше ужасно – продължи след малко, тъй като ние с Пат не се обадохме. – Но ние просто му вярвахме. Нищо друго. Ако не разберете това, нищо няма да ви стане ясно. Нещата, които проповядваше, не може да са били верни. Но той твърдеше, че са, и ние му вярвахме. Или може би... не знам... може и да сме се престрували, защото не бяхме на себе си и в кръвта ни течаха опиати. Връщяхме се тук отново и отново, седмица след седмица, месец след месец, преди да ни обхване неизбежното отвращение, да ни отпъди и да престанем да идваме – аз, Рут и Ирма. И чак тогава ни стана ясно какво представлява Хейдър – започна да иска от нас пари, много повече, отколкото му давахме, докато вярвахме или се преструвахме, че вярваме в неговия култ. Нямахме парите, които искаше от нас. Казах, че няма да му дадем повече нищо. И той ни изпрати снимки – наши... направени по време... докато сме били тук. Това бяха... снимки... които не бихме могли да обясним по никакъв начин... Но те съществуваха! Знаехме, че показват истината! Какво можехме да направим? Заплаши ни, че ще изпрати и на баща ни, на всичките ни приятели и познати... ако не му платим. Какво можехме да направим? Набавихме по някакъв начин парите. Започнахме да му плащаме... и още, и още, и още. Докато останахме без нищо. Не знаехме какво да правим. И нямахме друг изход, освен... Рут и Ирма искаха да се самоубият. На мен също ми мина тази мисъл през главата. Но убедих Рут да не посяга на живота си. Казах ѝ, че ще се махнем оттук, че ще я заведа далеч, че нищо лошо няма да ѝ се случи. И тогава... тогава... стана това.

Тя млъкна, вторачена в краката си.

Погледнах отново към мъртвото човече на пода, зловещо с черната си шапчица и облекло. От гърлото му вече не течеше кръв.

Не ми беше трудно да събера две и две. Мъртвият Хейдър, саморъкоположил се жрец на неизвестно какво, е организирал оргии под

прикритието на религиозни церемонии. Съдружникът му Елуд е водел заможни жени от добри семейства. Осветена за снимки зала, скрита камера. Волни пожертвувания от преминалите към новата вяра, докато са предани на култа. След това изнудване с помощта на фотографиите.

Прехвърлих поглед от Хейдър към Пат Реди. Той гледаше мрачно мъртвия. Отвън не долиташе нито звук.

– У вас ли е писмото на сестра ви до Елуд? – попитах момичето.

– Да.

– Ив него пише черно на бяло, че възнамерява да се самоубие?

– Да.

– Това ще оправи въпроса с шерифа на Ноб Вали – обърнах се към Пат.

Той кимна с препатилата си глава.

– Би трябвало – рече. – Но и без писмото, едва ли щяха да я уличат в убийство. А при това положение изобщо няма да се стигне до съд. Сто на сто. И друго нещо е сигурно – няма да си има неприятности с убийството на този тук. Ще си излезе от съда свободна, че дори ще ѝ благодарят.

Майра се отдръпна от Пат, сякаш я бе ударил през лицето.

Като служител на баща ѝ за момента, можах да видя нещата от нейна гледна точка.

Запалих цигара и започнах да изучавам лицето на Пат – поне онази част, която можеше да се различи под кората от кръв и мръсотия. Пат е святно момче.

– Виж какво, Пат – взех да го предумвам с глас, който не издаваше целите ми. – Мис Банброк може наистина да излезе от съда цяла и невредима, както казваш. Но за целта ще трябва да използва всички средства, всички доказателства, да покаже снимките, правени от Хейдър – или поне онези, които успеем да намерим. Някои от тях са накарали сума ти жени да се самоубият, Пат. Поне за две знаем със сигурност. Ако се стигне до възбуждане на дело срещу мис Банброк, ще трябва да представим като доказателства снимките на неизвестен брой жени. Ще трябва да разгласим неща, които ще поставят мис Банброк и кой знае колко други жени и момичета в положение, от което за да се измъкнат най-малко две са се самоубили.

Пат ме изгледа недоволно и потърка мръсната си брадичка с още по-мръсен палец.

Поех си дълбоко въздух и продължих:

– Пат, ние с теб дойдохме да разпитаме Реймънд Елуд, защото го

проследихме до тази къща. Може да сме го заподозрели, че е свързан по някакъв начин с бандата, която ограби миналия месец банката в Сейнт Луис. А може да сме го заподозрели, че в него са парите, дето бяха задигнати от пощенския вагон близо до Денвър по-миналата седмица. Така или иначе, бяхме по следите му и знаехме, че харчи нашироко пари, получени неизвестно откъде, и че има бюро за недвижимо имущество, което не се занимава с никакви сделки. Значи дойдохме да го разпитаме във връзка с една от тези афери, които споменах. Горен ни нападнаха двама негри, щом разбраха, че сме детективи. А всичко останало възникна от само себе си. Случайно попадаме на този религиозен култ, без да имаме специален интерес към него. Откъде да знаем, че онези не са ни нападнали само от добри чувства към човека, когото сме искали да разпитаме? Хейдър е един от тях, сборичкал се с теб и ти си го застрелял със собствения му пищов – същия, разбира се, който мис Банброк е намерила в касата.

Реди, изглежда, никак не хареса предложението ми. Погледът, който ми метна, бе определено кисел.

– За пет пари ум нямаш – обвини ме той. – Каква ще бъде ползата от това? Мис Банброк няма да може да остане незамесена. В края на краищата ето я тук, така че всичко ще се разплете.

– Но мис Банброк не е била тук – поясних аз. – Горен може да е пълно вече с полицията, а може и да не е. Във всеки случай ти ще я изведеш оттук и ще я предадеш на Дик Фоули, който ще я откара у тях. Тя няма нищо общо с цялата тази история. Утре тя, баша й, адвокатът му и аз ще отидем да се споразумеем с прокурора на Ноб Вали. Ще им докажем, че Рут се е самоубила. Ако някой случайно свърже Елуд, който, надявам се, лежи мъртъв горе, с познатия на момичетата и на мисис Корел Елуд, какво от това? Ако успеем да се опазим от съда – а ние ще убедим заинтересованите в Ноб Вали, че няма начин да я осъдят за убийството на сестра й, – тогава ще се опазим и от вестниците, и от всички неприятности.

Пат се колебаеше, опрял все така палец о брадичката си.

– Помни – тормозех го аз, – че не става дума само за мис Банброк, а за още две мъртви жени и кой знае колко живи, забъркали се доброволно с този Хейдър – вярно, – но това не ги прави по-малко живи.

Пат упорито заклати глава.

– Съжалявам – обърнах се към момичето с престорена безнадеждност. – Направих каквото можах, но твърде много искаме от Реди. Не бих казал, че го виня, задето се бои да рискува... Пат е ирландец.

– Стига с твоите прибързани изводи – срязва той лицемерното ми излияние. – Само че защо трябва аз да съм застрелял този Хейдър? Защо не ти?

Пипнах го!

– Защото – взех да обяснявам – ти си униформено ченге за разлика от мен. Вероятността да прозрат нещо нередно е далеч по-малка, ако е бил убит от истински, размахващ полицейски значки блюстител на закона. Аз избих повечето народ горе. Нали и ти трябва да покажеш с нещо, че си присъствувал.

Това само донякъде беше вярно. Идеята ми беше, че ако Пат поеме отговорността, след това няма да може да се измъкне, както и да се обърнат нещата. Той е свястно момче и му имам пълно доверие, но много по-лесно е да имаш някому доверие, ако го държиш изкъсо.

Пат изръмжа, поклати глава, но се предаде.

– Направо се погубвам, но добре. Само този път обаче!

– Браво! – похвалих го аз и отидох да вдигна от ъгъла на стаята шапката на момичето. – Ти иди сега да я предадеш в ръцете на Дик, а аз ще те чакам тук.

Подадох шапката на Майра и ѝ наредих:

– Ще се приберете у дома с човека, на когото ви предаде Реди. Ще стоите там до моето идване, а аз ще гледам да се измъкна колкото се може по-бързо. На никого нито дума – ще повтаряте само, че съм ви заръчал да не разговаряте. Това включва и баща ви. Ще му кажете, че съм ви предупредил да не споменавате пред него дори къде съм ви намерил. Ясно ли е?

– Да, и аз...

Приятно е да ти благодарят, след като свършиш работа, но излиянията отнемат време, когато си зает.

– Хайде, Пат, тръгвайте. И те тръгнаха.

Щом останах насаме с мъртвия, аз го прекрачих и коленичих пред касата. Бутнах настрани писмата и документите. Търсех снимки. Обаче нямаше никакви. Едно от отделенията на касата беше заключено.

Пребърках джобовете на трупа. Ключ нямаше. Заключеното отделение не беше много солидно, но и аз не съм най-добрият касоразбивач на Западното крайбрежие. Доста време ми отне.

Но затова пък онова, което търсех, беше вътре. Дебела пачка негативи. Купчина фотографии – поне петдесет.

Запрехвърлях ги набързо – търсех снимките на двете сестри. Искях да ги пхна в джоба си, преди Пат да се е върнал. Не знаех до каква

степен ще се води по моя ум.

Нямах обаче късмет – твърде много време ми отне разбиването на отделението. Той се върна, когато стигнах до шестата фотография. А шестте, които успях да видя, бяха ужасни, наистина ужасни.

– Готово – изръмжа Пат, като влезе в стаята. – Предадох я на Дик. Елуд и единственият негър, когото видях горе, са мъртви. Останалите, изглежда, са изчезнали. Няма никой от нашите, затова се обадох да изпратят пълна кола.

Изправих се, стиснал в една ръка негативите, а в другата – проявените снимки.

– Какво е това? – попита той. Аз отново го подхванах.

– Фотографии. Ти току-що ми направи голяма услуга, Пат, затова няма да постъпвам свински, като ти поискам втора. Но ще ти кажа следното. Просто ще изложа фактите, а ти сам прецени. Това тук – размахах пачката под носа му – са, така да се каже, купоните за храна на Хейдър – или ги е използвал за изнудване, или е възнамерявал да ги пусне в ход. Това са снимки на хора, Пат, главно жени и млади момичета, и много от тях са направо ужасни. Ако утре вестниците споменат, че след престрелката, станала в тази къща, са били намерени купища фотографии, вдругиден същите вестници ще отпечатат тлъст списък на самоубийства и още по-тъст – на избягали от домовете си. Ако вестниците не споменат нищо, списъците може да са по-къси, но не кой знае колко. Някои от хората на тези снимки знаят за съществуването им. Ще чакат полицията да започне да ги търси. Едно вече знаем със сигурност във връзка с тези снимки – две жени са се самоубили, за да избегнат позора. В ръката си държа динамит, който може да взриви живота на много хора, Пат, на много семейства – независимо дали вестниците ще пишат за фотографиите, или ще премълчат. Но, ако допуснем, че хората прочетат в пресата как, преди да застреляш Хейдър, той успял да изгори много снимки и документи, да ги изгори така, че да не си личи какво е било, тогава – не ти ли се струва, че няма да има самоубийства? Че някои от изчезналите през последните няколко месеца жени може да се появят? Ето, това е, Пат – всичко зависи от теб.

Като си спомня сега, започвам да мисля, че никога през живота си не съм постигал такова красноречие.

Пат обаче не ми ръкопляска. Изруга ме. Руга ме пълнокръвно, злобно, напоително и вложи толкова много чувство, че аз разбрах – отново бях излязъл победител в малката си игра. Обсипа ме с повече ругатни от който и да е друг човек, направен от плът и кръв, и който следователно

може да бъде цапардосан.

Когато привърши, изнесохме документите, снимките и малкото тефтерче с адреси, което намерихме в касата, в съседната стая и натъпкахме с тях малката тумбеста печица. Тъкмо изгорихме и последната хартийка, когато над главите ни се разнесе полицейската сирена.

– И това е всичко, така да знаеш! – заяви Пат, като вдигнахме глави от печката. – Да не си посмял някога да искаш още нещо от мен!

– Това е абсолютно всичко – повторих като ехо.

Обичам Пат. Много свястно момче е. Шестата фотография от пачката беше на жена му – безразсъдната, буйна щерка на кафеения магнат.

КРАЙ

© 1925 Дашиъл Хамет
© 1985 Жечка Георгиева, превод от английски

Dashiell Hammett
The Scorched Face, 1925

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Публикация

Дашиъл Хамет

Големият удар. Сто и шест хиляди долара възнаграждение за предаване на убиец.
Прокълната кръв. Малтийският сокол. Кльошавият. Опърленото лице
Разкази. Американска. Първо издание
Народна култура, София, 1985

Превела от английски Жечка Георгиева
Рецензент Мариана Неделчева
Редактор Мариана Неделчева
Художник Стефан Десподов
Художник-редактор Николай Пекарев
Технически редактор Езекил Лападатов
Коректор Евелина Тодорова

Литературна група – XII. 04 9536612711/5637-211-85
Дадена за набор април 1985 г. Подписана за печат юни 1985 г. Излязла от печат юли
1985 г. Формат 84X108/32 Печатни коли 46,50. Издателски коли 39,06. УИК 40,77
Цена 5,28 лв.

ДИ „Народна култура“, София
ДП „Димитър Благоев“, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8171>]